

мѣстото, откъдето идвала чудната миризма.

На дъното на дола расълъ старъ кленъ съ изпо-
трошени клони. Почти цѣлиятъ му връхъ билъ сухъ, и
само на едната страна имало още нѣколко зелени клон-
чета. Не далеко отъ върха, около малкъ отворъ на
стъблото, Теди видѣлъ нѣколко пчели, които долитали
и излитали оттамъ. Тогава той разбралъ откъде иде
сладката миризма. Макаръ да било неопитно, мечето
имало голѣми познания, които получило отъ майка си.

Теди знаелъ, напимѣръ, че пчелитѣ, макаръ и
малки, могатъ да причинятъ болка на мечката и сж
много упорити. Но понеже билъ храбро мече, не му
мислилъ много-много, какъ трѣбва да постъпи. Щомъ
разбралъ, че има медъ въ дървото, решилъ да се по-
качи на него.

— О! — извика Боби изтрѣпналъ, като си спомни
болкитѣ отъ ужилването. — Защо не е размислилъ по-
добре?

Вуйчо Енди реши, навѣрно, че този въпросъ не
заслужава отговоръ. Той не каза нищо на Боби. Като
се спрѣ на това интересно мѣсто, той бавно сложи
ново парче земя на ужиленото ухо на Боби и чакъ то-
гава продължи:

— Дървото, навѣрно, е било кухо доста на дъл-
боко. Щомъ Теди почналъ да дращи съ ноктитѣ си по
кората, пчелитѣ се обезпокоили. Той не успѣлъ да се
покачи и до половината на дървото, когато изведнажъ
нѣщо остро се забило на връхчето на носа му. Той из-
рѣмжалъ и едва не падналъ. Той, разбира се, искалъ
да се хване за носа. Ти самъ знаешъ, колко боли!

— О, да! — прошепналъ Боби и притисналъ не-
волно парчето земя къмъ ухото си.

— Но мечето не било толкова глупаво. То добре
знаело, че ако отпусне едната си лапа, ще тупне долу.
Стъблото на това мѣсто било доста дебело, и Теди не
могълъ да го обхване добре. Затова той потъркалъ